

løsning på det problem. Jeg er meget skuffet over, at Island og Danmark bliver ved med at diskutere fiskerirettighederne i Danmarksstrædet. Vi har her i Norden den parole, at vi selv skal klare vore problemer ad forhandlingens vej, men i fiskerikrigen mellem Island og Danmark ser det ud til, at en anden instans efterhånden må træde til for at klare stridspunktet.

Jeg vil opfordre det islandske Alting og den danske regering til at indlede forhandlinger på højeste plan om, hvordan og hvorledes problemet kan klares. For mig, som har været medlem i Nordisk Råd i mange år, er det fuldstændig uacceptabelt, hvis det ovennævnte problem udelukkende skal afgøres af Den Internationale Domstol i Haag.

Til trafikministeren: Vi er kommet til et skæringspunkt. Jeg har adskillige gange udtalt mig kritisk om især monopolflyvning. Jeg er altid på jagt efter billigere priser for billetter og gods-transport, men lad være med at tage en hovsalsløsning. Tyg på sagen og få den bedste økonomiske løsning ud af det.

Så til udenrigsministeren: Thulesagen vedrørende flystyrtet i 1968 har været et varmt emne i det sidste folketingsår, og vi er da glade for, at høringen endte med, at mange har fået erstatning fra staten. Men hvad med sagen om tvangsflytning af Thulebefolkningen i 1953? I forbindelse med afslutningsdebatten her i Folketinget sidste forår beklagede jeg mig over, at regeringen og landsstyret blandede 1953-sagen, det vil sige tvangsflytningen, sammen med 1968-sagen med det resultat, at der ikke kom noget ud af tvangsflytningssagen af 1953. Det er beklageligt, at DUPI ikke kan gøre noget ved denne sag på grund af sit meget begrænsede kommissorium. Men det er op til justitsministeren, om DUPI-kommissoriet kan suppleres, således at 1953-sagen også kan undersøges her.

Endnu en gang dukkede der materiale op i form af de amerikanske frigivne dokumenter, som beviser, at Thulebefolkningen blev tvangsflyttet i 1953 for at give plads til amerikanske styrker på stedet. Kære hr. statsminister, det tyder på, at det sidste ord endnu ikke er sagt i denne sag, selv om udenrigsministeren påstår, at landsstyreformandens opfattelse er den, at sagen er afsluttet. Som formand for Landstingets udenrigs- og sikkerhedsudvalg kræver jeg på vegne af udvalget en tilbundsående undersøgelse af omstændighederne ved flytningen af den eskimoiske befolkning ved Thule, og i øvrigt er jeg enig med landsstyreformanden, når

han udtaler ifølge Jyllands-Posten i dag, at vi aldrig har accepteret undersøgelsesudvalgets konklusioner. Vi mener stadig væk, at befolkningen blev tvangsflyttet i 1953.

Det er kun et år siden, at regeringen gav landsstyret og Landstingets udenrigs- og sikkerhedsudvalg sit ord på, at Thulebefolkningen ikke var blevet tvangsflyttet. På grund af denne efter min mening falske oplysning har vi ikke gjort noget særligt ved denne sag. Jeg er i denne stund glad for, at statsministeren den dag i dag nægter at give Thulebefolkningen en undskyldning, for hvad hjælper det bare at sige undskyld og glemme den meget alvorlige internationale sag?

Jeg er blevet underrettet om, at der er dannet en forening i Thule med det formål, at tvangsflytningen skulle godtgøres enten fra Danmark eller fra USA, og at foreningen allerede nu agter at indbringe sagen og eventuelt indklage Danmark for FN's Menneskerettighedskomiteé for overtrædelse af menneskerettighederne.

Det ser ud til, at Thuleforeningen har gode kort på hånden, og det er bare spørgsmålet, hvornår kortene er blevet lagt på bordet.

I den forbindelse vil jeg opfordre regeringen til at tage sagen op og drøfte den sammen med det grønlandske hjemmestyre. Hvis vi ikke vil gøre noget ved denne meget alvorlige fejltagelse fra 1953, kan sagen blive ved med at være en alvorlig knast i rigsfællesskabet.

Undervisningsministeren har været i Grønland i sommer, og jeg regner med, at han har mødt danske elever, som er på lejrskoleophold i Kangerlussuaq, Søndre Strømfjord. Der er efterhånden mange skoleklasser fra Danmark, som holder lejrskole i Kangerlussuaq. Disse elever oplever Grønlands natur og fauna på nært hold – det skal vi også være glade for på deres vegne – men disse dejlige unge mennesker nyder ikke det virkelige Grønland, de møder ikke den grønlandske ungdom, byer og livet dér.

Jeg ved, at det koster penge, hvis de også skal have mulighed for at kunne besøge en by. Er det ikke en arbejdsopgave for kommuner, Undervisningsministeriet og eventuelt Grønlands hjemmestyre at give disse unge mennesker mulighed for at mødes med landets befolkning, når de alligevel er kommet til en del af Grønland, nemlig lufthavnen Kangerlussuaq?

Hr. justitsminister: I statsministerens åbningstale under retspolitik, ansvar, konsekvens og tryghed står der et for mig meget godt afsnit: